

ВІЧНИЙ СКАРБ

МАТЕРИНСТВО –
ДАР ВІД БОГА

3

ЧУЛИ
НОВИНУ?

6

МИ
РОЗЛУЧАЄМОСЯ...

10

ЧИ ПОЧИНАТИ
ДЕНЬ З КАВИ?

11

Помню годы трудные

Помню я годы трудные, прежние,
Годы прошедшей войны.
Злыми казались нам дождички
вешние,
Жаждали мы тишины.

Как позабыть те минуты, мгновения
С посвистом пуль у виска,
Солнце, закрытое дымом сражения?
В сердце донине тоска.

Снятся поля мне, изрытые минами,
Стонет родная земля,
Кто-то взывает: «Братишки, родимые,
Вы не оставьте меня!»

Боже, за что эти муки постылые
Людям пришлось испытать?
Бог отвечает: «Забыли вы, милые,
Слово Мое исполнять.

Вы, как слепые, по миру блуждаете,
Ходите, словно во тьме.
Если спасенья душе вы желаете,
То приходите ко Мне.

Время проходит, и час приближается,
Грозный Пришествия час!
Жертвой Иисуса мудрый спасается –
Кто же спасет еще вас?»

Слышите, люди, пришло уже время,
Вы поспешайте на зов.
Сбросьте житейское грешное бремя,
Бога примите любовь.

Духом Святым облекитесь навеки,
В руки щит веры возьмите.
Все, что прекрасного есть в человеке,
Господу вы посвятите!

Лидия Давыдова

ВІДГУКНІТЬСЯ НА ЗАКЛИК ХРИСТА

Господь сповнений співчуття. Чи існують гріхи настільки великі, щоб Господь не міг їх простити? Він милосердний і передусім прагне пробачити, а не осудити. «Знає Він створення наше, пам'ятає, що ми – пороки» (Псал. 103:14). У Своєму безмежному співчутті та милосерді Він прощає наше відступництво, якщо ми щиро каємося у провині.

Любов Божа продовжує виливатися і на того, хто вирішив жити без Бога. Господь використовує всі можливості, щоб вплинути на таку людину і повернути її в Отчий дім... Милосердя та співчуття Божественної любові оберігають кожну душу, якій загрожує небезпека.

Чи не відійшли ви занадто далеко від Бога? Устаньте й ідіть до Небесного Отця. Він побачить вас ще тоді, коли ви будете далеко. Уже тоді, коли ви в розкаянні зробите перший крок у Його бік, Він обійме вас Своєю безмежною любов'ю. Він чує зойк змученої душі. Йому відомий ваш перший порив до Нього. Не буває жодної молитви, як би неспівзвучно вона не прозвучала, жодної сльози, як би таємно вона не була пролита, жодного кроку до Бога, яким би маленьким він не був, без того, щоб Дух Божий не поспішив назустріч. Ще до того як з ваших уст прозвучить молитва чи ви усвідомите прагнення вашого серця, Христос посилає ще більшу благодать назустріч тій благодаті, яка вже діє в душі людини.

Яким би не було ваше минуле, яким би не були ваші розчарування нині, якщо ви прийдете до Христа такими, якими є: слабкими, немічними й безпорадними, то наш співчутливий Спаситель зустрине вас, коли ви

будете ще далеко, обійме вас Своєю безмежною любов'ю й зодягне в одяг праведності.

Як добрий пастир любить свою отару і не знає відпочинку й спокою, доки не знайде загублену – бодай одну – вівцю, так само, тільки значно сильніше, Бог любить кожну заблудлу душу. Люди можуть відкидати Його любов, вони можуть відійти від Нього, обрати собі іншого господаря, однак вони належать Богові, і Він прагне повернути Своє.

«Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Небеса сумують за заблудлими, які відійшли далеко від отари; вони очікують їхнього повернення.

Бог скоріше пошле всіх ангелів слави, щоб вони стіною оточили Його вірні душі, аніж допустить, щоб вони були обмануті й ошукані фальшивими чудесами сатани.

Ангели – вісники слави небесної – дарують свою любов людям і виявляють невтомну турботу про занепаді й грішні душі. Небесні істоти прагнуть повернути наші серця, вони приносять у цей похмурий світ світло небесних

осель. Чуйно й терпляче вони намагаються пробудити людський дух, аби повернути грішним утрачений із Христом зв'язок, набагато міцніший, ніж ті можуть собі уявити.

Не слухай нашіптувань ворога, який пропонує спочатку стати кращим, а вже потім прийти до Бога. Якщо ти будеш очікувати такого моменту, то ніколи не прийде до Нього. Коли сатана вказує на твій брудний одяг, повторюй обітницю Спасителя: «Того, хто приходить до Мене, Я не вижену геть» (Івана 6:37). Скажи ворогові, що Кров Ісуса Христа очищає від будь-якого гріха.

Нині Бог закликає тебе повернутися до Нього. Тож не барися! Він милостиво простить гріхи й подарує духовне зцілення.

Коли буря переслідувань спіткає нас, істинні вівці почують голос істинного Пастиря.

Тоді будуть докладені самовіддані зусилля для спасіння загублених, і багато з тих, котрі відстали від отари, повернуться, щоб слідувати за великим Пастирем.

Господь понад усе цінує святість Свого народу. Він допускає в житті окремих людей, сімей і церковних громад невдачі, щоб Його діти могли бачити грізну небезпеку й упокорювали свої серця перед Ним у розкаянні. Він з ніжністю прийме тих, які відступили. Він простить їхні провини й зодягне в одяг Христової праведності. Він ушанує їх Своєю присутністю.

Служіння небесних ангелів полягає в тому, щоб, перебуваючи поряд, підтримувати тих, котрі переносять випробування, спокуси, страждання. Вони довго й невтомно працюють для спасіння душ, за які помер Христос.

Ангели, бажаючи зробити для вас те, чого ви самі не можете, очікують від вас співпраці.

Тож відгукніться на заклик Христа!

Підготувала
Олена Котлярова

ЧОРНИЙ ПАКУНОК З ЄВРЕЙСЬКОГО ГЕТТО

Маленьке містечко Степань, у якому народився мій батько Михайло Савочка, до 1939 року перебувало в складі Польщі. Із семи тисяч населення половину становили євреї. Моя мама згадувала, що весь центр займав єврейський квартал. Усі євреї жили поряд одне з одним, і їхні будинки були розташовані так, що з одного боку дому був магазин, а з іншого – житло. Більшість євреїв не знала української мови, вони розмовляли мовою їдиш. В основному займалися торгівлею. Вони їздили до Варшави й привозили речі, які потім продавали чи обмінювали на продукти. Моя мама, коли була малою, ходила й міняла в них картоплю та яйця на інші товари. Зі старовинної фортеці посеред міста зробили синагогу. Усі люди жили мирно, доки не почалася війна...

Передчуваючи недобре, євреї почали роздавати своє майно надійним людям на зберігання. Один торговець продуктами дав моєму батькові різні крупы. «Коли весь цей жах закінчиться, ти мені все повернеш, а я в боргу не залишусь», – сказав він. Однак із приходом нацистів ситуація ускладнилася. Увесь центральний район обгородили

високим дерев'яним парканом і зробили гетто... Нікому не дозволялося виходити з тієї території й туди входити. Усі зрозуміли, що це надовго, і ніхто не знав, чим це все закінчиться.

У гетто велася особлива політика придушення людини моральними та фізичними засобами. Для цього використовували голод: якщо в людей мало сили, вони чинитимуть менший опір. Дізнавшись про це, мій батько підійшов до високого паркана й попросив людей, щоб вони знайшли того чоловіка, який дав йому крупы на зберігання. Коли цей чоловік прийшов, батько запропонував йому, що приходитиме сюди ввечері в певні дні й кидатиме через огорожу кілька кілограмів крупы. Це було дуже небезпечно. А якщо точніше, то за це могли розстріляти.

Тож мій батько в умовлений час приходив до цього паркана й перекидав через нього пакунок із крупою. Це тривало кілька місяців. Коли закінчилася крупа єврейського торговця, батько почав збирати різні продукти в знайомих. Так організували таємну допомогу євреям. І ось одного разу, після того як батько перекинув чергову порцію продуктів, через той самий

паркан до нього «прилетів» чорний пакунок. Він узяв його і поніс додому...

Невдовзі батько потрапив до німецького концтабору (правда, проїжджаючи через Угорщину, він на ходу вистрибнув із потяга, але це вже інша історія). Після цього був радянський концтабір... Він і забув про той пакунок.

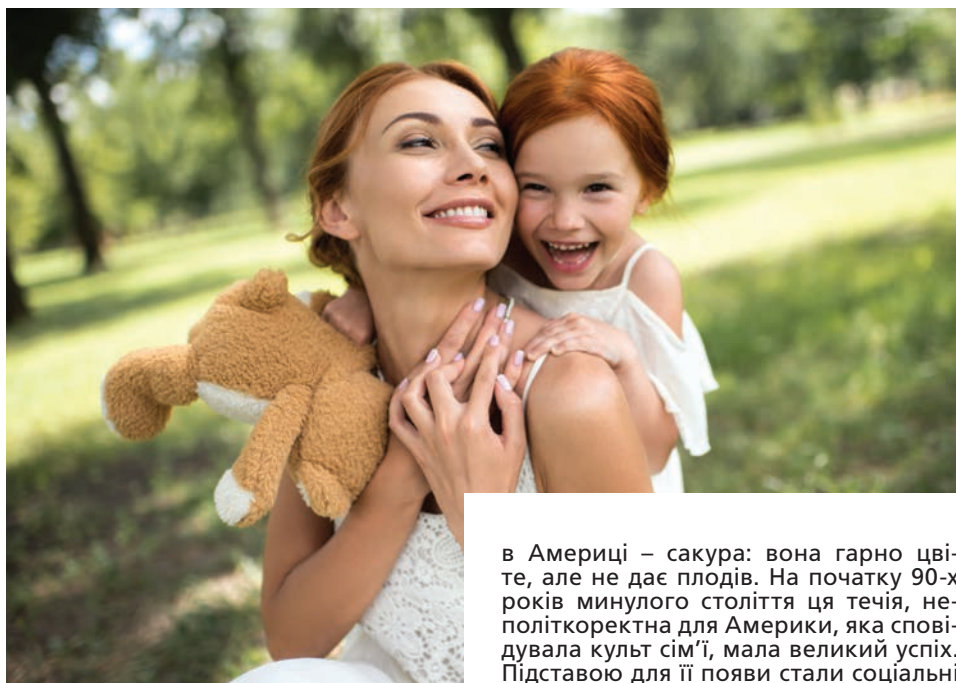
У рідний Степань батько повернувся через сім років після цих подій. Невдовзі, у віці 29 років, він зустрів мою маму, і вони вирішили одружитися.

Після війни одяг і навіть речі першої необхідності були дефіцитом. Весілля тоді, м'яко кажучи, були скромними, а про одяг взагалі нічого сказати: хто що мав, у тому й вінчався. І раптом мій батько натрапив на той пакунок, який отримав з-за високого паркана багато років тому. Коли він розгорнув його, то побачив там чоловічий костюм чорного кольору...

Коли прийшов час весілля, мій батько був наймоднішим нареченим у містечку за весь післявоєнний час. На ньому був елегантний костюм, перекинутий йому колись через огорожу з єврейського гетто за добрі та сміливі вчинки.

Роман Савочка

МАТЕРИНСТВО – ДАР ВІД БОГА

Про матерів написано багато віршів, книг, пісень. Художники на своїх полотнах теж намагалися зобразити силу любові материнського серця. У повсякденному житті матерів завжди присутня жертвовність. Вони знаходили надію там, де її вже не було; вони терпіли, страждали, іноді вмирили за своїх дітей, тому що любили їх...

Однак бути матір'ю сьогодні не зовсім... модно. Ведмежу послугу роблять сучасні фільми, у яких важко знайти образ матері, що хотілося б наслідувати. Матері в них неохайні, апатичні, нерозумні, якщо порівняти з молодими, красивими й бездітними жінками. Чи захочуть після цього наші доньки мати власних дітей? Чи не віддадуть вони перевагу бути схожими на жінок, які відстояли свої права, стали кар'єристками і відмовилися від сім'ї? Якщо це станеться, то яке майбутнє чекає наше наступне покоління і який вигляд матиме жінка, призначення якої від Самого Бога бути матір'ю?

Якось у газеті я прочитала історію 18-річної дівчини, яка народила доньку... на околиці чужого села. Вона залишила безпорадне немовля на краю глибокого яру. Дитина кричала, плакала, ворухилася і... покотилася в яр. Однак на її шляху опинився колючий куш терну... Дівчинка залишилася живою.

Історії, подібні до цієї, траплялися в усі часи, але вони вражали людей не так жорстокістю, як причинами, які штовхнули матір на такий учинок. Як же потім жити? Чи не стануть ночі жахіттям усього життя?

Зараз інші часи, та й звичаї також. Сьогодні далеко не кожна дівчина мріє про те, що колись вийде заміж, стане матір'ю трьох чи чотирьох дітей. На жаль, багато дівчат, не дочекавшись заміжжя, роблять аборти, щоб убити в собі невинне життя, яке зародилося. Чимало серед жінок тих, які взагалі вибирають життя без дітей, адже у світі навіть існує рух, що підтримує таку думку. Цей рух популярний та охоплює велику кількість людей по всьому світу, а назва його досить цинічна: «чайлдфрі» (з англ. *child free* – «вільні від дітей», «добровільна бездітність»).

Суть ідеї прихильників «чайлдфрі» полягає в небажанні мати дітей. Причина не в тому, що в них немає грошей, здоров'я, житла або ще чогось. Вони просто не хочуть мати дітей. Коли ж їх запитують про таке рішення, то у відповідь чують: а навіщо? Вони вважають за краще жити для себе, подорожувати, робити тільки те, що подобається або зручно. На інтернет-форумах «чайлдфрі» сидять люди у віці від 20 до 35 років, в основному жителі міст-мегаполісів. Серед них багато психологів, викладачів, юристів, програмістів, біологів. Як правило, це заміжні жінки, які мають вищу освіту, високооплачувану роботу й незламне переконання, що діти – всесвітнє зло і що вони тільки заважають радіти життю. Ба більше, вони спустошують гаманці.

Засновниця цього руху – американка Леслі Лафайет. Символ руху

в Америці – сакура: вона гарно цвіте, але не дає плодів. На початку 90-х років минулого століття ця течія, не-політкоректна для Америки, яка сповідувала культ сім'ї, мала великий успіх. Підставою для її появи стали соціальні й політичні претензії до суспільства, що заохочує лише ті сім'ї, у яких є діти. Тоді ж у Каліфорнії була створена ціла громадська мережа, до якої ввійшли кілька тисяч осіб, котрі прагнули до все-світньої «бездітності». І яку б хвилину протесту такі прагнення не викликали, дуже швидко новий рух «проріс» у Європі та Росії.

Ось дві типових думки прихильників цього руху.

Жінка, яку звуть Марією, дивується: «Навіщо нам дитина?! Ми з чоловіком хочемо жити для себе, жити й отримувати задоволення! Ми про все домовилися ще до весілля. Діти – це не квіти життя, а непосильний тягар, звалювати який на себе немає ні бажання, ні потреби. Ми зараз живемо в повній гармонії, нам так зручно».

У дівчини з інтернет-форуму під ніком Ola «велике горе» – вона вагітна від коханого чоловіка. Народжувати не хоче категорично. «На жаль», чоловік її поглядів не поділяє. Сім'я на межі розпаду. У форум вона прийшла за порадою. Їй порадили: або не народжувати зовсім («чоловіків багато, а ти в себе одна»), або якщо вже вирішила «завести» нащадків, то не годувати дитину грудьми за жодних умов. Інакше обов'язково прокинеться материнський інстинкт, і тоді спільнота втратить вірного соратника й борця з демографією.

Хочеться сказати цим людям, що їхня думка – відверте повстання проти волі Бога. Господь вустами псалмиста сказав: *«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках твоєго велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив»* (Псал. 127:3-5).

Сьогодні психологи світу б'ють на сполох, адже людське суспільство, яке стрімко прямує шляхом егоїзму, задихається від власної непотрібності, відкинутості та самотньої старості. Очевидно, що у всіх цих ситуаціях спрацьовує неминучий Божий закон: *«Бо що лише людина посіє, те й пожне»* (Гал. 6:7).

Розмірковуючи над темою материнства, мимоволі ставлю перед собою непрості запитання. З яких причин зникає бажання стати мамою? Як диявол краде в жінки її сокровенне – бажання виносити під серцем маленьку людину і дати їй життя? Чому замість неповторної радості від материнства, яке дане Богом тільки жінці та яке живе в ній до кінця життя, одна починає відчувати страх, інша поспішає позбутися плоду або відректися від народженої дитини, а третя взагалі ненавидить маленьких дітей? Чому в наші дні нечасто зустрінеш жінок, які ставляться до ролі матері та дружини як до справи всього їхнього життя? І чому, ставши матір'ю, жінки змінюються і починають думати по-іншому?

Вирішила звернутися до знайомих жінок із запитанням: чи не жалкують вони, що стали матерями, і чи не заважають їм діти жити? І ось що почула.

Галина, 28 років: «Чи заважає материнство моєму вдосконаленню й особистому зростанню? Коли я закінчувала університет, то найбільше мені хотілося стати дружиною і матір'ю.

Однак заміж мене ніхто не кликав, а от навчатися в мене виходило відмінно. Мене запросили в аспірантуру. І в день, коли з'явився наказ про зарахування до аспірантури, майбутній чоловік запросив мене на перше побачення. Якби я була заміжною або збиралася заміж, то, напевно, сумнівалася б, чи варто брати на себе такий тягар відповідальності, як проведення самостійного дослідження і підготовка дисертації до захисту. І все ж...

Зараз я – мама. Моєму синові три роки. Я вже викладаю в університеті, позаду самостійне дослідження, 10 наукових публікацій, і незабаром у мене захист дисертації. Чи складно мені все встигати? Складно, неймовірно складно. Та я не шукаю легких шляхів, оскільки від життя не втечеш. Адже без нашого малюка труднощів було б не менше, а ось радості такої ми б не відчували. Я переконана, що від випробувань утекти неможливо, тому нехай краще це будуть випробування, пов'язані з турботою про сім'ю, ніж проблеми на роботі, перевантажений відрядженнями графік (як у моєї подруги, яка так і не ризикнула народити дітей, але зробила прекрасну кар'єру), проблеми зі здоров'ям і багато іншого.

Не можу сказати, що живу безтурботно, не думаю про роботу, не прагну до вдосконалення. Проте кар'єра, наукова діяльність для мене – засіб, а не мета. Викладацька робота в університеті – це можливість більше часу проводити з дитиною вдома. Адже графік роботи у викладачів зовсім інший, не порівняти з учителями в школах або співробітниками різних фірм. Я працюю два дні на тиждень, та й то кілька годин. А весь вільний час я присвячую родині. У мене є особистий час – це час сну мого сина. І це немало – три години вдень і дев'ять годин уночі.

Питання часу – це лише бажання правильно організувати свій робочий день. Найцікавіше, що можна дуже багато встигнути, якщо підійти до використання часу творчо. Потрібно постаратися, але саме таке ставлення до життя формує в мені позитивні якості. Тому мій синочок, мій чоловік, моя сім'я – це мої найкращі помічники в удосконаленні. Я справді пишаюся тим, що я – мама. Думаю, це найголовніше покликання жінки!»

Екологи все частіше тривожно повідомляють про зникнення якогось виду рослин або тварин. Чимало з них прив'язує своє життя справі їхнього збереження. Деякі люди вирушають у північні райони і день у день підгодовують птахів. Вони хочуть урятувати цих птахів для збереження природного балансу.

А чи не здається тобі, дорогий читачу, що сім'ї теж загрожує вимирання, якщо чоловік і жінка, які створили її, самі не подбають про її збереження? Адже сім'я набагато важливіша за рідкісні види птахів, тварин і рослин. Бог, створюючи людину, дав їй доручення – плодитися, розмножуватися, наповнювати землю і володарювати над нею.

Божа воля полягає в тому, щоб у сім'ях з'являлися діти, щоб батьки передавали їм свою любов, мудрість. Порушуючи цей порядок, людство прямує шляхом власного саморуйнування. Створивши жінку, Бог наділив її неповторним даром материнства. Незважаючи на фізичні страждання, біль і втому, Бог наповнює серце жінки-матері незабутньою радістю та ніжністю, які передаються дитині й чоловікові. За допомогою материнства відбувається формування характеру жінки та її особистості. Саме матері подарували цьому світові великих лідерів, учених, богословів, пророків, апостолів... І навіть Спасителя світу Ісуса Христа народила жінка.

Дорогі жінки! Якщо ви свідомо позбавляли себе материнства, наблизьтеся до Бога та просіть у Нього прощення. У Біблії написано: *«Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності»* (1 Івана 1:9).

І вірте: материнство – від Бога, а отже – «вельми добре».

Я бажаю вам робити вибір у своєму житті згідно зі Словом Божим.

Лілія Погоріла

МАМА

– Мама, дай покушати!
– Мама, дай попити!
– Мама, ту іграшку
Надо мне купить!

– Мама, витри нос мне!
– Мама, обними!
– Мамочка, промокли
Сапоги мои.

То не спит, то хнычет,
То кругом бардак.
Целый день талдычу
Я примерно так:

– Сын, ты не голодный?
– Все, пойдем гулять!
– Как нос – не холодный?
– На горшок и спать!

День сурка окончен,
Наконец-то спит
Мой родной комочек –
Маленький бандит.

Шепот среди ночи:
«Мам, не спишься мне.
Страшная там очень
Тень на потолке».

Будь со мною рядом!»
Я к нему лечу,
У кровати сяду
И ночник включу.

Только глаз прикрою,
Снова слышу: «Ма,
Посиди со мною».
...Вот и пять утра.

Подремлю чудесно
Я часок-другой –
Сын уже на месте,
Словно постовой.

Жмется у кровати...
– Ну чего?! Я сплю!!!
– Прибежал сказать я,
Что тебя люблю!

Обниму сыночка
Крепко и с теплом.
Пахнет сладко щека
Детством и добром.

Ты зови, сыночек,
Триста раз на дню
И сто сорок ночью –
Для того живу,

Чтоб быть нужной детям,
Чтоб дарить любовь,
Ведь на этом свете
Срок есть у всего.

Время быстротечно,
Годы нас несут...
Детство ведь не вечно,
Малыши растут.

Скоро перестанет
Нежно маму звать.
Будет взрослый парень
Сам дела решать.

Будет редким гостем
Забегать на чай,
И не чмокну в носик
Больше невзначай.

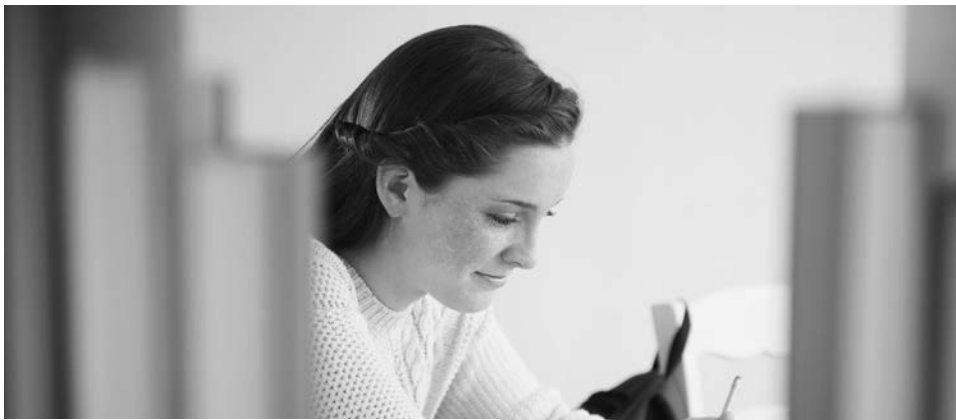
Обнимать он будет
Редко уж; и сам
Скажет мне при людях:
«Мам, ну перестань!»

Больше не попросит
Песню спеть меня,
Ножку не забросит,
Рядышком сопя.

Наведу порядок,
Отосплюсь одна.
Только вряд ли надо
Будет все тогда.

Обниму сыночка
Крепко и с теплом,
Пока пахнет щека
Детством и добром.

ВИЖИТИ, ЖИТИ І ЛЮБИТИ

ДОРОГА БЕЗ ВОРОТТА

Мене звуть Марія Кнелсен. Я б хотіла розповісти вам, як Бог допоміг мені пережити смерть батьків і після цього бути не тільки щасливою людиною, а й говорити: «Слава Богові!».

Я народилася в добрій, дружній сім'ї. Батьки вірили в Бога, і з дитинства я чула про Христа, читала Слово Боже, ходила до церкви. Подорослішавши, я пробувала жити, не дотримуючись біблійних принципів, але в компанії невіруючих відчувала себе чужою, мені не вистачало Бога та Його радості. Я розуміла: без Нього я не зможу бути по-справжньому щасливою. Трохи пізніше я вступила до Брестського державного університету (Білорусь) на спеціальність «Журналістика». Ще на третьому курсі моє життя йшло своїм звичаєм, і я думала, що так буде завжди. Та ні...

13 вересня ми з батьками їхали автомобілем на весілля до моєї двоюрідної сестри. Ішов дощ, дорога була слизькою... Сталася аварія... Я не пам'ятаю тієї миті, як і всіх деталей того трагічного дня. Я залишилася жива, але дістала серйозні травми й пролежала в реанімації в коматозному стані чотири дні. У мене була відкрита черепно-мозкова травма, а також перелом основи черепа, субарахноїдальний крововилив, перелом стегна і вертлюжної западини. Через

аварію погіршився зір. Лікарі на той момент давали тільки 1 % імовірності, що я житиму. Та, слава Богу, я вижила!

Вийшовши з коми, я могла тільки їсти та спати. Мій мозок відмовлявся думати. Тільки згодом я почала щось згадувати, усвідомлювати, де я і що відбувається. Мене доглядала моя тітка. Я запитувала, що трапилося, але вона мовчала. Коли мені стало трохи краще, я взяла телефон і набрала номер тата – ніхто не відповідав. Тоді я зателефонувала своїй сестрі Олесі, і вона, не в змозі стримати сліз, сповістила мені страшну звістку: тато і мама загинули. Наступні дні я була немов у тумані. Сон і реальність переплуталися. Я говорила щось недоладне, кричала й плакала уві сні. Рідні думали, що я втратила глузд...

Я була прикута до ліжка й майже нічого не бачила. Цей стан і думки про те, що батьків більше немає, просто вбивали мене. Звичайно, бувало, що ми сварилися з батьками, часто з мамою не могли знайти спільної мови. Утім, де б я не була, мене тягнуло додому. Коли

твій мама й тато живі, відчуваєш себе впевненим, захищеним. Це коріння, яке допомагає тобі міцніше триматися за життя.

ДО ЖИТТЯ

Минали дні, мені ставало краще. Багато людей молилося за моє відновлення, щодня християни з барановицької церкви, де я лежала в лікарні, відвідували мене. Коли я виписувалася, головний лікар сказав, що за всі роки роботи він не бачив, щоб так багато людей приходило до одного пацієнта! Мої рідні теж допомагали, чим могли.

Після лікарні я ще місяць провела в реабілітаційному центрі в Пінську. Потім почала ставати на ноги й ходити, мені так хотілося знову бути здоровою! Звичайно, проблеми із зором залишилися, але це не заважає мені відчувати себе повноцінною й щасливою людиною. Я продовжила навчання в університеті й згодом отримала диплом. Було складно, але я старалася, і в мене виходило. Спочатку важко було запам'ятовувати, фокусуватися на чомусь, але тепер пам'ять повністю відновилася. За кілька місяців я, здавалося, подорослішала на п'ять-десять років. І хоч на той момент мені було вже 20, проте вперше довелося самій розпоряджатися грошима, приймати серйозні рішення. Непросто ось так різко стати дорослою...

Ми живемо в недосконалому світі. У наше життя часто вриваються страждання. Проте наше завдання як людей віруючих – не зупинитися, не припиняти в усьому довіряти Богові. Я та моя сім'я (у мене є три брати й сестра) пережили важкі часи. Однак тепер, озирючись назад, я бачу, що Бог завжди був вірний нам. Він постійно йде поруч, тримаючи нас за руку. Він весь час із нами. Наша проблема в тому, що ми не завжди усвідомлюємо це. Бог не перестав благословляти мене. У дитинстві, коли мені було 11, до нас із Німеччини приїжджали знайомі. З ними були їхні сини. Тоді я подружилася з одним із них – Деннісом Кнелсеном. Через 10 років ми знову зустрілися й зрозуміли, що кохаємо одне одного. І тепер Денніс – мій чоловік.

Сьогодні ми разом живемо в Німеччині. Я щаслива, що в мене є кохана людина, і невпинно дякую Богові за Його чудовий подарунок – прекрасного чоловіка.

НАЙГОЛОВНІШЕ

Я зрозуміла, що стосунки з Господом – це найцінніше. Усе минає, а Бог вічний. Я не завжди можу зрозуміти, чому деякі події відбуваються в моєму житті, але знаю одне: Бог любить мене й усе перетворює на благо. Я почала пізнавати Його, близько спілкуватися з Ним – і в моєму серці оселився мир. Тоді я заспокоїлася й повірила, що Бог усе налагодить у моєму житті. І в мене справді все стало складатися якнайкраще.

Я вдячна батькам за те, що вони заклали в мені правильний фундамент. У важкі часи я завжди згадувала їхні слова. Віра батьків навчала мене навіть після їхньої смерті. Як би я не ображалася на Бога за те, що сталося, я завжди пам'ятала, що з Ним – добре. Що б я не думала і що б не говорила, я знала, що заміни Богові немає. Тільки Господь є тим змістом, заради якого варто жити. І Він завжди поруч. Бог – єдиний у цьому світі, Хто не змінюється.

Бог є любов. З Божою допомогою я змогла пробачити людину, винну в аварії, і це звільнило мене від гнітючої жаги помсти. А ще, пройшовши через біль, я почала уважніше ставитися до чужого болю.

Хтось може дивитися на мене й думати: «Як їй пощастило: вдало вийшла заміж, живе в Німеччині», – але вони не знають, через що я пройшла. Так і в кожного нас: ми не знаємо, що відбувається в житті інших людей, які випробування їм доводиться долати. Тепер я стала краще розуміти чужі страждання й можу допомагати тим, хто проходить через подібне. Ми не знаємо, коли наше земне життя закінчиться. Головне запитання: чи готові ми до зустрічі з Богом? Чи радітимемо ми, коли Господь прийде, щоб забрати Своїх дітей у вічні Небесні оселі?

Марія Кнелсен

ПРОБАЧ І ПРОЩАВАЙ

Кожен у своєму житті стикався із ситуацією, коли не хочеш чи не можеш пробачити. Чи то образа була дуже сильною, чи то гордість заважала, чи то оточення не схвалювало прощення.

А як пробачити батька, який щодня приходив додому п'яний і знущується над матір'ю? І що означає в цьому випадку пробачити: забути, не звертати уваги?

Як пробачити зраду коханої людини? Чи можливо пробачити винного, якщо він не усвідомлює своєї провини?

Занадто складні запитання, і, напевно, кожен окремий випадок – це

окрема відповідь. Проте існують певні закономірності, які об'єднують усі ці запитання.

По-перше, термін «прощення» походить зі старослов'янської та давньоруської мов і означає «не звинувачувати», «позбавити», «звільнити». А також існує зв'язок між словами «просто» і «прощення». Пробачити означає зробити відносини простими, позбавити їх від зайвого вантажу і труднощів, зцілити серце і попроситися, тобто розлучитися з чимось непотрібним. Буває, людина визнає провину, але вибачення просити не хоче. А іноді просить вибачення, навіть не усвідомлюючи своєї провини. Вибачення – це елемент етикету. Прощення – це духовна реальність.

По-друге, прощення має свої етапи. Багато хто вважає (і помилково), що прощення починається із забування. І саме це завдає нових ран і нових образ. Просто забути, не пройшовши попередніх етапів, часто неможливо. Як і ж це етапи? Звичайно, їхня кількість залежить від глибини завданої рани. Проте я говоритиму про серйозні випадки.

ПЕРШИЙ КРОК. Для початку необхідно чесно визнати наявність тих ран, яких тобі завдали. Не слід використовувати метод страуса: не ховатися від реальності.

ДРУГИЙ КРОК – висловити свій гнів і образу. І ось тут часто зустрічаються помилки, коли людина виливає все на голову кривдника або намагається знайти групу підтримки. І те, й інше не допоможе. У цьому випадку для мене чудовим прикладом є ізраїльський цар Давид. Його головний кривдник Саул зробив йому стільки зла... І в Давида були можливості йому помститися. Натомість він ішов у відокремлені місця і говорив про свою неприязнь і

образу Богові в молитвах. При цьому Давид не намагався вглядати духовним і правильним в очах Господа. Він виливав своє серце перед Ним і таким чином спустошував його – там не залишалося болу та гніву.

ТРЕТІЙ КРОК – зробити союзником час. При глибокій рані процес прощення не може завершитися миттєво. З одного боку, прощення – це волевільне рішення, але воно все одно має емоційне забарвлення. Нам здається: якщо ми відчуваємо образу, отже, ще не пробачили. Це не завжди так. Та якщо ти справді не можеш переступити через свої емоції, тобі потрібен час. Прощення – це серйозна внутрішня робота. У цей час слід оцінити своє життя і подивитися на те, де, коли, кому і скільки ти сам завдав ран, зважити власні гріхи проти Бога і зрозуміти, що ти сам також потребуєш прощення.

ЧЕТВЕРТИЙ КРОК. Слід подумати про наслідки прощення. Прощення приносить у твою душу мир і гармонію. Твоє серце отримує зцілення, як і твоє тіло. Проводили експеримент, у ході якого група переживала образу, бажання помститися, співчуття і прощення. У результаті артеріальний тиск, частота пульсу, стресові симптоми були набагато вищими в тих, хто відчував образу і бажав помститися кривдникам. Одна думка про кривдника, коли ви не вибачаєте, змушує ваш організм працювати на критичній межі.

Крім того, існує духовний світ, у якому непростення перешкоджає нашому спілкуванню з Богом. Ісус Христос сказав: «*Бо якщо прощаєте людям їхні переступи, простить і вам ваш Небесний Отець; якщо ж не прощаєте людям їхніх переступів, то й ваш Отець не простить вам ваших переступів*» (Матв. 6:14, 15).

Отже, у вас є три варіанти: не прощати і мстити (а отже, відчувати на собі всі описані вище наслідки); відсторонитися і жити своїм життям (рішення тимчасове, хоч у деяких випадках корисне); прийняти вольове рішення пробачити, не мститися і не відсторонюватися, а зробити щось добре для цієї людини, що і є повним прощенням.

Володимир У.

Навчайся скоріше прощати

Навчайся скоріше прощати, Роби це, як подих, як крок. З малого почни, щоб могла ти Засвоїти мудрий урок.

Ти стримуй свій гнів, дратівливість, Повір, це – не друзі твої. І в серці народиться милість – Прекрасна, як спів солов'їв.

Навчайся скоріше прощати, Бо час так летить і не жде. Прошай, адже маєш ти знати, Господь теж прощає тебе.

А. Цветкова

БАЙДУЖІСТЬ – ЕПІДЕМІЯ ХХІ СТОЛІТТЯ

Байдужість – це страшна хвороба, яка заражає дедалі більше людей, іноді не оминаючи й християн. Постійна заклопотаність, нескінченні проблеми, нестача часу, хронічна втома, небажання мати зайві турботи – усе це робить нас байдужими.

Часто байдужість починається зі звичайного егоїзму. Власне «я» ми ставимо понад усе. На жаль, симптоми байдужості часом помітні навіть у дітей. Однокласник хворіє вже цілий місяць, а його ніхто не провідає, не поцікавиться, як він почувається. Учителю просять допомогти прибрати в класі, а дехто намагається непомітно втекти. Мама стомлена щоденними клопотами, а дітям ніколи їй допомогти, бо вони поспішають на прогулянку чи на зустріч з однолітками.

У людини на вулиці може статися серцевий напад, а перехожі думають, що це – п'яниця, і байдуже проходять повз. Як часто люди залишають сміття в парку або біля будинків, кидають його в річки, і нам байдуже до цього. А можливо, ми й самі так робимо?

Ось із такої «маленької» байдужості починається байдужість велика, і вона торкається всіх сфер життя. Згодом вона поширюється на стосунки з кожним, переростаючи в холодний розрахунок: «А що я з цього матиму?».

Байдужість – це гріх, хоч конкретне Слово Боже про це не говорить. Ця хвороба може поширюватися на стосунки з ближніми та навіть з Богом. Байдужість у стосунках з Богом виявляється в тому, що нам нецікаво молитися, читати Його Слово. Як висловився французький письменник Вольтер: «Ми з Господом вітаємося, але не розмовляємо». Така «теплість», про яку йдеться в книзі Об'явлення 3:16, перетворює християн на номінальних віруючих, а спасених – на загиблих для вічності. Найгірше те, що ми навіть не помічаємо, як часто байдужість змушує нас порушувати Заповіді, зокрема першу.

Людина постійно прагне шукати Бога та сенс життя. Проте це стає

неможливим через людську байдужість. Коли ми байдужеємо до Господа, то стаємо апатичними й до Його творіння, до природи. Ми байдуже спостерігаємо за тим, як інші нищать красу, створену Богом (вирубують ліси, забруднюють довкілля), звикаючи жити за принципом: «Моя хата скраю – я нічого не знаю».

Людина, яка дбає лише про себе, байдужа до ближніх, вона не поділяє їхнього горя чи радості. Вона не бачить голодного, бідного, нужденного. Байдужі люди завжди стоять осторонь. І саме через це на Землі так багато зла, світ стає жорстоким. Недаремно сказано: «Не бійся ворогів – у найгіршому разі вони можуть тебе вбити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але лише з їхньої мовчазної згоди на Землі існують зрада й убивство» (Річард Еберхарт).

Часто через байдужість до всього народжується байдужість і до самого себе, до власного життя. Людина занепадає духом, ніщо не тішить її серце, усе довкола стає нецікавим. Зникає смак до життя.

Ісус навчав, що потрібно «завжди молитися і не занепадати духом» (Луки 18:1), оскільки «пригноблений дух сушить кісті» (Прип. 17:22), а ще призводить до депресії.

Лише в Богові ми можемо стати справді щасливими. Найкраща вакцина проти байдужості, егоїзму, пригнобленого духу чи депресії – цілковита

довіра себе Богові. Тільки так ми зможемо гідно оцінити всі Його дари й увесь створений Ним світ. І це позначиться на наших стосунках з ближніми: у сім'ї, у церкві, на роботі. Епідемію байдужості можна зупинити лише універсальним способом – любов'ю, оскільки Бог є любов.

Тому нам слід розвіяти дим байдужості, якщо він проник у наше серце, і розпалити в ньому полум'я любові до рідних, друзів і всіх ближніх. Лише тоді ми зможемо наблизитися до Бога й до того повноцінного щастя, яке Господь для нас приготував.

РЕЧІ І ЛЮДИ

Одного разу, коли чоловік полірував свій автомобіль, його шестирічний син узяв камінь і надряпав кілька слів на дверцятах машини. Батько схопив руку дитини й почав бити по ній, не розраховуючи в гніві силу ударів.

У лікарні дитині були змушені ампутувати всі пальці через численні переломи. Коли син побачив очі свого батька, сповнені болю, він запитав: «Тату, коли мої пальці виростуть знову?». Батько нічого не відповів, він повернувся до свого автомобіля й почав бити його

ногами. Спустошений своїм учинком, сидючи перед автомобілем, чоловік подивився на подряпини. Виявляється, його син написав: «Люблю тебе, тату».

Гнів і любов не мають меж. Обирайте любов, щоб життя було прекрасним.

Проблема нинішнього світу в тому, що людей звикли використовувати, а речі – любити. Однак ми завжди повинні пам'ятати, що секрет щастя в протилежному: РЕЧІ потрібно ВИКОРИСТОВУВАТИ, а ЛЮДЕЙ – ЛЮБИТИ!

НАМ ПИШУТЬ

БЕРЕГИТЕ СВОИХ МАТЕРЕЙ

Берегите своих матерей,
Как цветы от холодной вьюги.
Их любовь – во сто крат горячей,
Чем друзей и любимой подруги.

Материнской любви не объять!
В летний зной и в пургу, и в стужу
Она все вам готова отдать –
Все до грамма... И... даже душу!

Берегите своих матерей!
Вам их ласки никто не заменит.
Среди пасмурных жизни дней
Кто поймет вас и кто оценит?!

Кто возьмет на себя всю боль,
Все терзания ваши и муки?!
Мать не даст вместо хлеба соль!
Мать всегда к вам протянет руки.

Пусть она и накажет строго!
Матерям никогда не лгите...
Им ведь надо от вас немного,
Только очень их берегите!

Берегите своих матерей,
Как цветы от холодной вьюги.
И сыновней заботой своей
Уврачуйте все их недуги.

Не оставьте их без участия.
Берегите всегда их, дети!
Ведь не может быть полного счастья,
Если матери нет на свете!

Валентина Бабич

«МАМА, Я ПО ТЕБЕ СКУЧАЛА»

Знаешь, я по тебе скучала,
Как волна по огням причала,
Как пчела по цветку лесному,
Как семья по родному дому.

Мне так слов твоих не хватало,
Как луча красоте кристалла,
Как огня для свечи вечерней,
Как цветка у тропы меж терний.

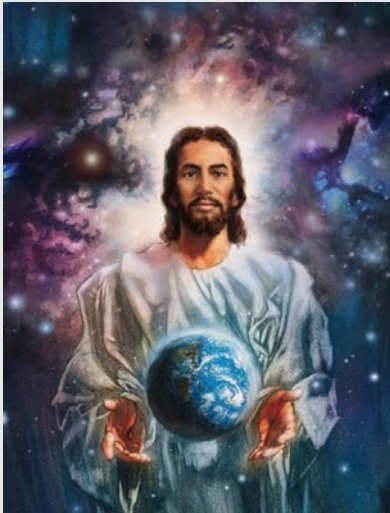
И хотелось твоей улыбки,
Как дождя для цветущей липки,
Как смычка для струны молчащей,
Как сверчка в придорожной чаще.

А еще бы звоночек смеха –
Твоей радости яркой эха...
Но сейчас я начну сначала:
Знаешь, я по тебе скучала...

Ольга Бокова

Обирайте Бога

Заклик є поточного моменту. До безбожних виборців в цей день: Обирайте Бога Президентом, Він ніколи вас не підведе!

Любить вас Господь не по-земному, Тільки в Ньому – святість, чистота. Проведе Він вас до Свого дому, Якщо в серце приймете Христа.

Він не дасть спіткнутись об каміння, Бо підніме високо над ним. Вищий Він за людське розуміння, Станьте й ви також Його дітьми!

В Нього вся Земля як на долоні, Він дощі, тепло і спеку шле. Він любов'ю написав закони – Ви ж не допускайте в серце зле.

В Нього є для кожного програма, В Нього є для кожного мета. Пробувати Він бажає з нами, В Ньому є любові повнота.

Збудував нам Бог таку Державу, Де немає заздрощів і зла, Де лунає тільки Богу слава І лунає Господу хвала.

Буде зовсім іншою планета, Вічний хліб на кожному столі. Оберіть же Бога Президентом, Жителі Господньої Землі!

Михайло Михайлюк

Самозабвенное служение

Жил пчеловод на белом свете, Служитель Божий, меломан, Увидев фото древней скрипки, Он сон надолго потерял.

Певунья древняя чужая Пронзила все его мечты, Искал возможность он любую, Чтобы ее приобрести.

Об этой скрипочке певучей, Исполнен верою в Творца, Молился долго, неотступно, Чтобы сбылась его мечта.

И этот преданный служитель На ниве Божьей преуспел, Ради любимой древней скрипки Своих всех пчел не пожалел.

Сбылась мечта, промчались годы, Когда он скрипку приобрел, Он со своей подругой древней Почти полсвета обошел.

В руках его она запела О Божьей милости, любви, Сердца несчастных согревала, Мир помогая обрести.

Когда со скрипкой он расстался, Чрез двадцать лет ее продал, Издал он тысячи Евангелий И многим алчущим раздал.

Евгения Боярченко

ЧУЛИ НОВИНУ? -

Чи відчували ви себе коли-небудь пригніченими через новини, почуті по телебаченню? Тоді ця стаття для вас.

СПЕЦЕФЕКТИ

Неможливо заснути, у голові снують тривожні думки, світ сприймається в чорному кольорі – усе це симптоми «інформаційного отруєння». Кожен житель цивілізованого світу хоч би раз хворів на цю «хворобу». Бувають і ускладнення: пригніченість, поганий настрій, страх або гнів. Звідки все це з'являється?

Ефект присутності. Сучасні засоби масової інформації створюють ефект присутності: ви немов на власні очі бачите те, що відбувається. А отже, вірите побаченому на екрані так само беззастережно, як своєму досвіду. Та, як правило, показане нам – це набір кадрів, змонтованих на замовлення: одне вирізали, інше залишили, з'єднавши картинки в порядку, вигідному для сценариста. Тому не слід сприймати все за щирю правду.

Ефект узагальнення. Ви, напевно, чули слова: «Життя стало небезпечним! Раніше було спокійніше, а тепер – то повені, то урагани, то авіакатастрофи...». Дивись новини – і здається, що катаклізми трапляються щодня.

Насправді це почалося не сьогодні, просто розповідали про все менше, адже ЗМІ ще не були так розвинені, як зараз. Сьогодні ж якщо говорять про трагедію, то всюди: на телебаченні, в Інтернеті, по радіо, у транспорті. Інформація оточує нас з усіх боків, тобто стає нашим навколишнім середовищем. Ось і створюється враження, що все життя – суцільна трагедія.

Ефект занурення. Сюжети про лиха, тривожні чутки, свідчення очевидців і потерпілих, бурхливі обговорення – і ось ми вже повністю занурилися в ситуацію. Ми немов переживаємо трагедію особисто, наповнюємося емоціями, у нашій уяві – картини лиха. Однак для людського мозку немає різниці між реальними

подіями і тим, що відбувається в уяві: він усе сприймає серйозно!

У Бірмінгемському університеті провели дослідження, яке показало: дивлячись на людей, які страждають від болю і травм, третина зі 108 добровольців відчувала біль у тілі й мала підвищену активність у ділянках мозку, відповідальних за больові відчуття. Чи варто дивуватися, що ми часом відчуваємо себе пригніченими, почувши тривожні новини?

Ефект перевантаження. Коли ми дізнаємося про все погане, що сталося за добу на нашій планеті: про вбивства, теракти, переслідування, війни, стихійні лиха, злочини, – це концентрат зла, який ми «випиваємо залпом». Ми приймаємо близько до серця і переживаємо набагато більше трагедій, ніж може витримати людина без шкоди для психіки. Проте люди не створені для того, щоб пропускати через себе біль усього світу. І наша нервова система не витримує.

Ефект безсилля. Більшості людей, про яких дізнаємося з новин, ми не в змозі допомогти. Проте емоції від побаченого залишаються!

Емоції потрібні нам, щоб спонукати до дії: коли ми бачимо несправедливість, виникає обурення – і ми стоїмо горою за правду; коли ображають беззахисних, праведний гнів спонукає нас виступити на їхній захист. Та коли ми дізнаємося про проблеми людей через ЗМІ, то наш гнів, обурення, смуток або страх залишаються з нами, ми не можемо виплеснути свої емоції через корисні дії. Тому з'являються агресія, роздратування, розчарування, пригніченість, відчуття безсилля перед злом.

Ефект домальовування. Психологи використовують одну вправу. Людям дають аркуш паперу з намальованою на ньому паличкою і кажуть: «Закінчіть цю картину». Кожен домальовує – і з'ясовується, що для одного паличка виявилася частиною замка, для іншого – гілкою дерева, для третього – крилом птаха... Так і з фактами: ми часто «домальовуємо картину» у своїй уяві, навіть не помічаючи цього! І, наприклад, звістка про хворобу відомого актора позбавляє нас сну: «Може, і зі мною незабаром станеться таке саме, ось і в боці вже коле...».

Ми робимо висновки щодо свого життя, ґрунтуючись на одному факті з чужої біографії! При цьому ми не знаємо про можливі причини, що призвели до цієї проблеми, а просто приміряємо на себе ситуацію іншої людини і «малюємо» своє майбутнє під диктовку страху.

ЩО РОБИТИ?

Вийти з «коробочки». Улітку в містах можна спостерігати таку картину: стоїть будка, а з неї доносяться крики, верески, зойки! Це атракціон віртуальної 3D-реальності. Вам надягають спеціальні 3D-окуляри і показують кіно: вас переслідують

бандити, ви падаєте з великої висоти, на вас нападають монстри... і вам по-справжньому страшно! Адже ця 3D-коробочка на певний час стала вашим світом, вашим життям! Однак усе змінюється, коли ви виходите з будки: монстри залишаються за дверима.

Так і з новинами: корисно відволіктися від глобальних міжнародних подій і згадати, де ви зараз, яким є ваше першочергове завдання. Зателефонуйте родичам, заберіть дитину зі школи, приготуйте вечерю. Ви потрібні своїм близьким тут і зараз. *«З обличчям розумного – мудрість, а очі глупця – аж на кінці землі»* (Прип. 17:24), – говорив цар Соломон.

Як у розвідці. Один розвідник, коли його просили передбачити події, часто відповідав: «У мене недостатньо фактів для аналізу». Він не домальовував картину майбутнього, доки не мав на це підстав – фактів!

Те, що ми бачимо, – це, як правило, тільки частина картини. Тому в жодному разі не потрібно поспішати з висновками! Треба вирішувати наявні проблеми, а не придумувати їх. *«Вистає днів власних турбот»* (Матв. 6:34), – сказав Ісус Христос.

Гігієна розуму. Не потрібно дивитися кримінальну хроніку, якщо хочете спокійно спати вночі. Не слід читати новини про нещасні випадки, інакше ви ризикуєте «заробити» панічний синдром. Вибирайте чисті «вікна», через які дивитиметеся на навколишній світ: з усіх сайтів, телепрограм і блогів вибирайте ті, які дають надію, підбадьорення і мудру пораду. *«Уста праведного уподобання знають»* (Прип. 10:32).

Закон чисел. Порівняйте кількість катастроф, про які ви почули за тиждень, з кількістю лих, які за той самий час відбулися у вашому житті. Скільки відсотків від загального числа нещастя припало на вашу долю? А на долю вашої сім'ї? Коли вам здається, що все у світі погано, згадайте про цей простий підрахунок, і спокій повернеться до вас.

Запишіть хороші новини... або створіть їх! Ясна погода, дружня підтримка, можливість зробити добро, молитва, на яку отримано відповідь, приємна обставина – усе це гідне нашої уваги!

А не вистачає позитиву – створіть його. Якщо мало доброти – зробіть добру справу, скажіть добре слово. Дайте правильний вихід емоціям, допоможіть ближнім. *«Не будь переможений злом, але перемагай зло добром»* (Римл. 12:21), – радив апостол Павло.

Читайте «Книгу Благієї вістки». Саме так – «Радісна вістка» або «Добра новина» – перекладається з грецької слово «Євангеліє». Ця книга справді містить Благую вістку! *«І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить»* (Івана 8:32).

Якщо ви хочете зберігати позитив щодня, зверніться до Бога в молитві: «Всевишній Боже! Я звертаюся до Тебе в ім'я Ісуса Христа, Твого Сина. Дякую Тобі за те, що Він викупив мої гріхи і воскрес для мого виправдання. Прошу Тебе, Боже, допоможи мені дізнатися Благую вістку, яка міститься в Євангелії. Дай мені віру, надію і любов. Прости мені всі гріхи. Навчи мене жити, перемагаючи зло добром! Амінь!»

ТВ-програма на ТРАВЕНЬ (29.04 – 05.05)*

HOPE.UA

**БЕЗПЛАТНИЙ КУРС УРОКІВ
«ДИВОВИЖНІ ФАКТИ»**

НА ТЕМИ:

- Чи створив Бог диявола?
- Що таке «таємниця беззаконня»?
- Чи справді померлі мертві?

Мова укр./рос.

ЗАМОВЛЯЙ ПРОСТО ЗАРАЗ
0 800 30 20 20
*безплатно по Україні

ШКОЛА БІБЛІЇ

**ПРЯМИЙ ЕФІР ПОМОЛІТЬСЯ
ЗА МЕНЕ**

з Ганною Шуберт та
Володимиром Боровим

**ЩОВІВТОРКА
19:30**

НЕДІЛЛЯ 29 квітня

07:00 Біблія продовжує говорити

07:30 2Я – одне життя

08:30 Дорогами християнства

09:10 Сложных текстов нет

09:30 Є проблема

10:00 Малюваки

10:40 Мозаїка батьківства

11:00 2Я – одне життя

12:00 Богослужіння

13:20 Народ Библии: вчора, сьогодні, завтра

14:00 ЛоМастер

14:20 Музична скринька

15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)

15:20 Біблія продовжує говорити (сурдо)

16:00 Реформація.500

16:30 Є проблема

17:00 Сложных текстов нет

17:20 ДЖЕМ

18:10 Вопрос служителю церкви

18:30 ...є Любов

19:00 Непростое состояние

19:30 Інша сторона

20:30 Рожеві окуляри

21:00 Вісті Надії: тиждень

21:40 Філософський камінь

22:00 Удивительные факты

23:00 Музична скринька

ПОНЕДІЛОК 30 квітня

07:00 Ранок Надії

08:00 2Я – одне життя

09:00 Ранок Надії

10:00 Реформація.500

10:30 Сила Одного

11:00 Ранок Надії

12:00 ...є Любов

12:30 Біблія продовжує говорити

13:00 Сложных текстов нет

13:20 Вісті Надії: тиждень

14:00 Малюваки

14:20 ДЖЕМ

15:20 Інша сторона (сурдо)

16:00 Удивительные факты

17:00 Так промовляє Біблія

17:40 Сложных текстов нет

18:00 Реформація.500

18:30 Мозаїка батьківства

19:00 Так чи Інакше

20:00 Познаем истину

20:50 Пригоди Марка

21:00 Інша сторона

21:40 Рожеві окуляри

22:00 В контексті

23:00 Дорогами християнства

23:40 Вопрос служителю Церкви

ВІВТОРОК 1 травня

07:00 Ранок Надії

08:00 Познаем истину

09:00 Ранок Надії

10:00 Рожеві окуляри

10:20 Дорогами християнства

11:00 Ранок Надії

12:00 Реформація.500

12:30 Сила Одного

13:00 Є проблема

13:30 В гостях у Клиффа Гольдштейна

14:00 В гостях у Добрячка

14:20 Інша сторона

15:00 2Я – одне життя (сурдо)

16:00 Вісті Надії: тиждень

16:40 В контексті

17:40 Дорогами християнства

18:20 Так промовляє Біблія

19:20 Рожеві окуляри

19:30 Помолитесь за меня

20:20 Є проблема

20:50 Вечірні історії

21:00 2Я – одне життя

22:00 ...є Любов

22:30 Біблія продовжує говорити

23:00 Помолитесь за меня

СЕРЕДА 2 травня

07:00 Ранок Надії

08:00 В контексті

09:00 Ранок Надії

10:00 Помолитесь за меня

11:00 Ранок Надії

12:00 Так промовляє Біблія

12:30 ДЖЕМ

13:30 ПроФіТіме

14:00 ЧП+

14:10 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

14:50 Рожеві окуляри

15:10 Вопрос служителю Церкви (сурдо)

15:30 ...є Любов (сурдо)

16:00 Помолитесь за меня

16:50 Сила Одного

17:20 Вісті Надії: тиждень

18:00 В контексті

19:00 ЧП+

19:10 Рожеві окуляри

19:30 Счастье вопреки всему

20:20 Біблія продовжує говорити

20:50 Пригоди Марка

21:00 Дорогами християнства

21:40 Мозаїка батьківства

22:00 ДЖЕМ

23:00 Счастье вопреки всему

ЧЕТВЕР 3 травня

07:00 Ранок Надії

08:20 Дорогами християнства

09:00 Ранок Надії

10:00 Інша сторона

10:40 Мозаїка батьківства

11:00 Ранок Надії

12:00 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

13:00 Біблія продовжує говорити

13:30 Малюваки

14:00 В контексті

15:00 Крах сатанинской империи (сурдо)

15:40 Сложных текстов нет (сурдо)

16:00 Вісті Надії: тиждень

16:40 Мозаїка батьківства

17:00 ...є Любов

17:30 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

18:10 Інша сторона

19:00 Є проблема

19:30 ПроФіТіме

19:50 В контексті

20:50 Вечірні історії

21:00 На перехресті

21:10 Так промовляє Біблія

22:00 Удивительные факты

23:00 2Я – одне життя

П'ЯТНИЦЯ 4 травня

07:00 Ранок Надії

08:00 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

09:00 Ранок Надії

10:00 Так чи Інакше

11:00 Ранок Надії

12:00 Удивительные факты

13:00 Рожеві окуляри

13:20 Так промовляє Біблія

14:00 В гостях у Добрячка

14:20 2Я – одне життя

15:10 Познаем истину (сурдо)

16:00 ДЖЕМ

17:00 В контексті

18:00 Мозаїка батьківства

18:40 Інша сторона

19:30 Суботній вечір

20:20 Реформація.500

20:50 Пригоди Марка

21:00 Сложных текстов нет

21:20 2Я – одне життя

22:10 Познаем истину

23:00 Суботній вечір

СУБОТА 5 травня

07:00 2Я – одне життя

08:00 В контексті

09:00 Музична скринька

10:00 Познаем истину

10:50 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

11:30 Богослужіння LIVE

13:00 Суботній вечір

14:00 В контексті

15:00 Богослужіння

16:15 Сложных текстов нет

16:30 Інша сторона

17:20 ...є Любов

18:00 Так промовляє Біблія

18:40 Музична скринька

19:30 Дорогами християнства

20:10 Сила Одного

20:40 Пригоди Марка

20:50 Вечірні історії

21:00 Є проблема

21:30 Народ Библии: вчора, сегодня, завтра

22:10 Вісті Надії: тиждень

22:50 Інша сторона

23:30 Непростое состояние

АКЦІЯ:
усі диски по 10 грн
+ аудіодиск у подарунок*

«ЕВАНГЕЛИЕ В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ» по книзі Даниїла

Учасник програми, автор книги «Таємниці Апокаліпсису», доктор богослов'я Р. М. Волкославский відкриває сторінки цікавих і складних пророчих книг, зокрема книги пророка Даниїла, пояснює значення їхніх пророцтв.

4 DVD (7 годин 27 хв)
Мова: рос.

«Е НАДИЯ» Фестиваль молодіжного мистецтва

Перший всеукраїнський фестиваль молодіжного мистецтва в Києві став справжнім святом, а всі виступи свідчили про надію в Христі для кожного. Його відвідали понад 200 учасників з України, Росії, Білорусі, Молдови, Німеччини.

4 DVD (10 годин 50 хв)
Мова рос.

*обрати подарунковий аудіодиск
можна під час замовлення

Замовити диски Ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ – 71, 04071 Україна

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

У КАБ. МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ. ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

0 800 30 20 20
Безплатно по Україні

contact@hope.ua
а/с 36, Київ – 71,
04071 Україна

contact-hope

• Молитовна підтримка
• Розмова зі священнослужителем
• Сімейна консультація
• Питання, побажання та пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами online на сайті bible.ua

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ОСТАННІЙ БІЙ

Як хочеться миру! Особливо зараз, коли вся природа прокидається до життя. Послухайте і подивіться на все, що відбувається навколо: ось соловейко співає свій коханій, яка в гнізdechку зіграє власним теплом їхніх майбутніх дітей. Хвилі аромату квітучого бузку розливаються між будинками, а яскраві голівки тюльпанів тягнуться до сонечка, радує око кожного, хто проходить повз палісадники. Хочеться жити і радіти, дихати й насолоджуватися навколишньою красою. І коли ж ми почуємо, що відгримів останній бій, що війна закінчилася?

Хіба могли ми подумати, згадуючи в травні перемогу у війні проти фашизму, що на теренах нашої землі знову гримітимуть залпи гармат, відбираючи життя в наших співвітчизників?

Скільки страждань і горя знову принесла людям війна! Скільки сиріт на сході України ніколи вже не чекатимуть Дня матері, щоб привітати її, найріднішу і кохану. Скільки матерів зі сльозами на очах згадуватимуть своїх синів, які не повернулися з війни! Скільки молодих дружин із сумом обійматимуть своїх осиротілих дітей через те, що комусь захотілося розв'язати цю війну.

Кому захотілося? Звідки взагалі взяли всі ці війни? Чому на Землі стільки зла? Адже християни кажуть, що Бог є любов.

Якщо вас цікавлять відповіді на ці запитання, рекомендую прочитати чудову книгу із серії «Конфлікт віків», яка має назву «Велика боротьба». Її автор – Еллен Уайт. Це просто приголомшлива книга! Прочитавши її, я не змігla втриматися від того, щоб не написати серію віршів. Проте не розкриватиму всіх секретів. Прочитайте книгу самі.

Останній бій між добром і злом не за горами. Яким буде фінал цієї багатовікової боротьби? Якщо хочете отримати відповіді на це й інші запитання, придбайте і прочитайте книгу «Велика боротьба». Ви можете замовити її в книжкових центрах видавництва «Джерело життя». Можливо, ви бажаєте придбати не тільки цю книгу, а й цілу серію «Конфлікт віків», куди вона входить. За довідками звертайтеся за телефонами:

093-550-09-62;
097-767-72-21;
044-592-81-90.

Ольга Бокова

ОТРУТА ЧИ ЛІКИ? -

• **Не подумавши, заперечувати: «Це неправда!»** Добре, якщо це – об'єктивний висновок. Проте частіше ми поспішно заявляємо, що критика несправедлива, навіть не встигнувши подумати. Ми готові знайти тисячу пояснень, доказів і причин, аби не допустити думки, що в чомусь помиляємося.

Імунітет необхідний людині. Однак бувають випадки, коли і він може нашкодити. Якщо імунна система людини дуже чутлива, вона перестає розрізняти, де свої клітини, а де «чужі». І тоді починає діяти проти своїх клітин і тканин. Що в такому випадку відбувається? Через те що імунітет реагує на нешкідливі або корисні речовини як на «ворогів», виникають алергічні захворювання. При алергії імунна відповідь не захищає організм, а навпаки, шкодить йому, іноді призводячи навіть до смерті хворого.

Однак не тільки в тілі, а й у душі людини часом відбувається щось подібне: ми реагуємо на корисні речі як на шкідливі. Наприклад, як щодо... критики? Чи завжди наша реакція на неї є здоровою й адекватною? Адже критика може допомогти нам. Проте найчастіше в нас на неї щось на зразок алергії: нестерпний «свербіж», роздратування або гнів, а в результаті – наші необдумані дії, що шкодять. Утішає одне: це «лікується».

ДЗЕРКАЛО

Щоб вилікуватися від «алергії на критику», потрібно побачити свої слабкі місця, а потім зміцнити їх. Спробуємо? Коли нас критикують, ми можемо...

• **Нападати у відповідь.** «На себе подивися!» – такий загальний зміст того, що нападник каже у відповідь. Він переносить «бойові дії» на територію «противника». Наша помилка полягає в тому, що людина, яка висловлює нам в очі неприємні речі (які можуть не бути, а можуть і бути правдою), заздалегідь сприймається як супротивник. Та Слово Боже говорить, що вона може бути і другом: «*Ліпші щирі догани від люблячого*» (Прип. 27: 6 – пер. П. Куліша). Якщо це так, то, нападаючи на людину, ми не захищаємося, а відкидаємо допомогу.

• **Що ж робити?** Передусім охолонути і не поспішати з відповіддю. Замість різких слів, готових зірватися з уст, краще скажіть: «Я подумав над цим». Така відповідь дасть вам час упоратися з емоціями. Заспокоївшись, подумайте і все зважте. Можливо, у критиці є частка правди, і тоді варто подякувати людині за допомогу. Адже слухна критика – це саме допомога, своєчасна порада, вона береже нас від помилок. А може, людина не мала рації, і тоді ви так само відкрито, в очі, скажете їй про це.

Воюйте не з людьми, які критикують вас, а з проблемою, про яку йшлося в розмові. Пам'ятайте: не людина проти вас і не ви проти неї, а ви разом – проти проблеми. Ви і ваш критик – союзники, а не вороги. Думайте і чиніть так – і тоді будь-який «правдоборець» ставитиметься до вас з повагою.

чи викинути. Щирість не розділяє людей, а навпаки, єднає. Вона створює атмосферу свободи, коли можна без ніяковості говорити одне одному те, що думаєш. Однак для цього треба подолати страх перед критикою. Якщо хочеться втекти, зробіть навпаки: ідіть назустріч людині, яка критикує вас. Зазирніть їй у вічі. Запитайте: «Що ти пропонуєш?» Якщо ви теж незадоволені тим, що безпосередньо стосується теми вашої розмови, то спокійно висловіть це, не починаючи контратаки. Пам'ятайте: чесність – це нормально. Люди відкрито говорять про проблеми для того, щоб їх вирішити, щоб ні погані звички, ні страхи, ні амбіції, ні недоліки не стояли між ними. Результатом чесно розмови (можливо, не однієї) стануть такі взаємини, коли вам не захочеться замикатися в собі. Вам буде затишно з людьми, а їм – з вами.

• **Вважати «правдоборця» зрадником.** Якщо ми вішаємо на людину ярлик «зрадника» через просту незгоду з власною «єдино правильною» думкою, це вже невинуватена жорстокість. Це є ознакою «тоталітарного мислення», коли інакомислячих оголошують «ворогами народу». Ми, люди, часом використовуємо цей прийом, коли хочемо повернути суспільну думку на свій бік.

• **У чому помилка?** У тому, що такий підхід збільшує кількість наших нібито ворогів. Насправді багато хто з тих, кого ми можемо вважати зрадниками, насправді ними не є. Це можуть бути просто люди, у чомусь не згодні з нами! Проте, обурюючись, ми думаємо, що будь-яка незгода – це зрада, а відмова чинити по-нашому – це порушення єдності. Проте єдність і вірність – не в тому, щоб усі погоджувалися з нами, а в тому, щоб, навіть маючи розбіжності в поглядах, продовжувати любити і цінувати одне одного.

• **Що ж робити?** Інші люди, наші найближчі друзі, члени сім'ї мають право на свої погляди. Це не привід вважати їх ворогами. Краще намагатися зміцнити дружбу і дозволити їм робити свій вибір. Бог потім покаже, хто з вас має рацію, а поки «*Господній раб не повинен сваритися, але має бути до всіх привітний... з лагідністю наставляє противників, чи не дасть їм Бог покаяння*» (2 Тим. 2:24, 25). Не слід підривати за собою мости і говорити те, про що потім пошкодує.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО

Сприймати критику собі на добро – не рідкісний дар, цього можна навчитися так само, як водій вчиться реагувати на дорожні знаки – не емоційно, а раціонально. Бачачи, наприклад, знак «поступи на дорогу», хороший водій не тисне на газ у пориві емоцій. Навпаки, він тисне на гальма, бо знає: це врятує його (і не тільки його) життя. А що робить водій, коли бачить на дорожніх показниках, що проїхав потрібний поворот? Він розвертає авто, а не ображається на робочих, які встановили такі «образливі» показники.

Тому, коли вас критикують, краще реагувати так само: не ображатися, а «вивертати кермо» свого серця в потрібний бік. «*Послухай, мій сину, та й помудрий, і нехай твоє серце ступає дорогою рівною*» (Прип. 23:19). Думайте не про те, як боляче та прикро чути на свою адресу критику, а про те, що ви як «водій» власного життя здатні зробити в цій ситуації. І тоді ті захисні механізми та реакції, які Бог заклав у наші душі, працюватимуть для нашого добра.

Андрій Кисельов

Я ОБИРАЮ ЛЮБОВ...

«Плід же Духа – любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22, 23).

Тихо. Передсвітанок. Гарячий чай на столі. Небо досі темне. Світ ще спить. Наближається ранок. Через якусь мить настане новий день. Він увірветься з гуркотом услід за сонцем, що сходить з-за обрідю. Вранішній спокій зміниться метушнею дня. Тишу усамотнення витіснить гул кроків людства. Ранковий затишок порушать рішення, які потрібно прийняти, і терміни, у які потрібно вкласти. Упродовж наступних дванадцяти годин мене оточуватимуть повсякденні клопоти. Тому саме зараз мені необхідно зробити вибір. Завдяки Голгофі я маю вибір. І я обираю...

Я обираю любов. Жодні обставини не виправдовують ненависті. Жодна несправедливість не дає права впустити гіркоту. Сьогодні я любитиму Бога й те, що любить Він.

Я обираю радість. Я встаю перед спокусою бути цинічним. Адже цинізм – це знаряддя ледачого мислителя. Я сприйматиму людей тільки як творіння Боже. У будь-яких проблемах намагатимуся бачити можливість покластися на Бога й бути вірним Йому.

Я обираю мир. Я житиму прощенням і прощатиму, щоб жити.

Я обираю довготерпіння. Я дивитимуся крізь пальці на незручності цього світу. Замість проклинати того, хто сів на моє місце, я сам запрошу його зробити це. Замість скарг на занадто довгі черги я дякуватиму Богові за

хвилинку для молитви. Замість бунтувати проти нових обов'язків, я прийму їх з радістю й мужністю.

Я обираю доброту. Я буду добрим до бідних, тому що вони самотні; добрим до багатих, тому що вони бояться; і добрим до недобрих, тому що саме так Бог вчинив зі мною.

Я обираю доброчесність. Я краще обійдусь без копійки в кишені, ніж вчиню нечесно. Я краще залишусь непоміченим, ніж хвалитимуся. Я краще визнаю свою провинку, ніж звинувачуватиму іншого.

Я обираю вірність. Сьогодні я дотримаю свої обіцянки. Мої позикодавці не пошкодують про те, що довірилися мені. Мої колеги будуть упевнені в моєму слові. Моя дружина не сумніватиметься в моїй любові. А мої діти ніколи не боятимуться, що їхній батько не прийде додому.

Я обираю лагідність. Нічого не доб'єшся силою. Я хочу бути лагідним. Якщо я й підвищу голос, то тільки прославляючи Бога. Якщо стисну руки, то тільки в молитві. Якщо висуну вимогу, то тільки до себе.

Я обираю стримання. Я – духовна істота. І не дозволяю тлінному управляти вічним. Я обираю самовладання. Я сп'янію лише від радості. Я буду пристрасним тільки у вірі. Лише Бог матиме на мене найбільший вплив. Тільки Ісус навчатиме мене.

Любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, доброчесність, вірність, лагідність, стримання – ось чому я присвячую свій день. Якщо я досягну успіху в цьому, то дякуватиму Богові. А якщо мої надії не здійсняться, шукатиму Його милості.

Макс Лукадо

Я найду Тебя повсюду

Я найду Тебя повсюду:
В ручейках, весной журчащих,
В переливах изумруда,
В колокольчиках звенящих.

Я услышу Тебя в песне,
От которой сердце плачет,
В птичьем пении чудесном,
В ветра шепоте горячем.

Я в грозе Тебя услышу,
В затаенных раскатах грома.
Ты повсюду говоришь мне,
Голос Твой такой знакомый.

Я любовь Твою замечу
В чьей-то ласковой улыбке,
В блеске звезд, в желанной встрече,
В своем праве на ошибки.

Я ее увижу в розах,
В материнском теплом взгляде,
В желтых шариках мимозы
И в огромном водопаде.

Я пойму Твои уроки
И в избытках, и в лишениях,
И в советах, и в намеках,
И в ответственных решениях.

Я ловлю Твое дыханье
В превосходных ароматах,
Вижу я Твое сиянье
В нежно-розовых закатах.

Я найду Тебя в твореньях,
Созданных Твоею кистью:
В облаках, в лучах весенних,
В шелесте кленовых листьев,

В свете дня, в ночной прохладе,
В необъятных гор величьи,
В колоске, в лазурной глади,
В совпадениях и в различьях...

Я Тобою восхищаюсь,
Я во всем Твой почерк вижу!
И в одном всегда нуждаюсь –
Чтоб к Тебе был сердцем ближе.

Татьяна Загний

ТРАВА

Трава, не пившая дождя,
От солнца жаркого завянет,
Душа, вкусивши яд греха,
Без Бога с праха не возстанет.

Душа, ты слышишь Божий зов?
Внемли Его обетованьям
И на великую любовь
Ответь слезами покаяния.

Очисти себя, омой слезами
Земных грехов своих следы,
И Духа Божьего дарами
В избытке насладишься ты.

И расцветешь, как дивный сад,
Посаженный при тихих водах,
И вечной жизни аромат
Распространишь среди народа.

Лидия Давыдова

СОБАКА, ЩО СМІЄТЬСЯ

Нещодавно я жажнувся: як же багато в житті сучасної людини так званого «гумору». Якись нескінченні телевізійні шоу, жарти та демотиватори в Інтернеті, газети й журнали, переповнені анекдотами. Професійні гумористи – улюбленці публіки. На цьому тлі традиційні циркові клоуни давно вже мають не смішний, а трохи сумний вигляд, як і все, що безповоротно минає. Таке відчуття, ніби люди просто бояться припинити цей сміх, «перескакуючи» з однієї смішної хвили на іншу. Трохи серйозно поговорили – і знову жарт, іронічне висловлювання, дотеп... Ні, я не засуджую, я і сам люблю посміятися. Однак потік цинічного гумору вже перетинає межу.

І добре, якби цей сміх був позитивний, радісний. Проте ні, майже всюди іронія, саркастичні репліки, прагнення зачепити, висміяти, принизити... Сьогодні рідко буває добрий гумор. Хоч це моє суб'єктивне враження. Можливо, комусь пощастило більше, і він бачить зовсім іншу картину. А я, на жаль, спостерігаю свавілля чорного гумору. Проте такий сміх – одна з форм психологічного захисту, вираження агресії.

Однак є й інший сміх – вираження живої радості, сигнал, що в людини все гаразд. Так сміються немовлята. Та для дорослих нині це рідкість. Здебільшого сьогодні сміх – демонстрація сили та готовності дати відсіч.

У перші роки мого перебування в Церкві я внутрішньо був не згоден зі словами апостола Павла, який поставив жарти в один ряд із розпущою: «А розпуста й усяка нечистота чи жадоба до наживи навіть хай не згадуються між вами, як це личить святим; також і безсоромність, і пусті балачки, чи грубі жарти – вони недоречні; а краще – подяка» (Ефес. 5:3, 4). Минув час. І тепер я готовий погодитися із цими словами, хоч навряд чи зможу легко відмовитися від жартів. Проте сам напрямок руху в словах апостола заданий досить ясно. І я намагатимуся дотримуватися його, прибираючи зі свого життя агресивні форми жартів.

На завершення хочу подати цитату про сміх із праці автора, від якого, на мій погляд, найменше можна було

чекати чогось подібного. «Звичка до іронії, як і до сарказму, псує характер, вона поступово додає йому рис зловтішної виступності: у результаті ти починаєш бути схожим на злого собаку, який, кусаючись, навчився ще й сміятися», – сказав Фрідріх Ніцше.

Якщо навіть настільки схильний до тонкої іронії та вишуканого сарказму чоловік дійшов такого самого висновку, як і апостол Павло, спробую і я з Божою поміччю перестати бути кусючим собакою, що навчився сміятися. І хоч би у цьому аспекті зможу стати таким, яким мене задумав Господь.

Олександр Ткаченко

Любов

В одному зі своїх листів американська поетеса Емілі Дікінсон написала: «Любов – найнадійніше місце». Ці прості, але глибокі за змістом слова описують одну з найвидатніших якостей любові. Саме таке відчуття з'являється в людини, яка пізнала її дію.

Любов надає впевненості невпевненим і несе мир оповитим журбою. Одна з головних емоційних складових любові – душевний спокій від усвідомлення того, що тебе люблять.

Людина, яка любить і яку люблять, відчуває впевненість, яку не отримує ні від психотерапевта, ні від психоактивної речовини. Я знав людей, що страждали від мігрені, безсоння, нудьги, але варто було їм закохатися, як вони відразу змінювалися.

На все це є свої фізіологічні причини, тому що любов приносить радість, збільшується кількість ендорфінів у крові, людина відчуває задоволення. Проте це щось більше, ніж просто фізичний стан. Людина, яку люблять, емоційно розкута, вона впевненіша в собі, ніж та, кого не люблять.

Любов – надійне місце. Поетеса мала рацію. Тому коли любов руйнується, коли закохані розлучаються, життя стає великим тягарем. Розлучення призводить до стресу.

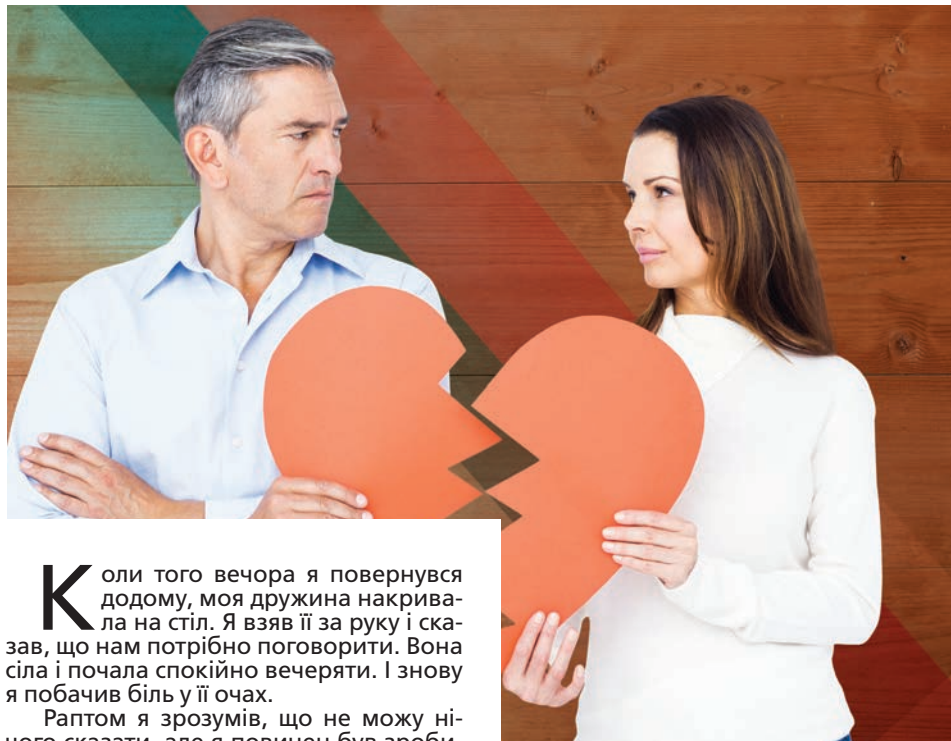
Вплив шлюбу благотворний. Емоційна впевненість сприяє самовладанню. Любов захищає від печалі, журби та депресії. Коли у стосунках з'являються смуток і меланхолія, у них немає любові. Любов робить нас кращими. Самотні люди частіше хворіють, схильні до депресії, недовірливі. Відсоток саможубств вищий серед самотніх людей.

Одружені рідше страждають від психологічних і психічних розладів. Тому шлюб, в основі якого лежить любов, справляє добрий вплив. Він дає нам впевненість і допомагає врівноважувати наше життя. Саме для цього Бог і створив шлюб.

Чи відчуваєш ти впевненість, перебуваючи в шлюбі? Чи є щось таке, що ти можеш покращити?

МИ РОЗЛУЧАЄМОСЯ...

Коли того вечора я повернувся додому, моя дружина накривала на стіл. Я взяв її за руку і сказав, що нам потрібно поговорити. Вона сіла і почала спокійно вечеряти. І знову я побачив біль у її очах.

Раптом я зрозумів, що не можу нічого сказати, але я повинен був зробити це. Я хотів розлучитися. Я спокійно торкнувся цієї теми. Здавалося, дружина зовсім не розлютилася. Вона тільки запитала мене м'яко: «Чому?».

Я не відповів. І це її розлютило. Дружина раптом почала кричати, що я не чоловік. Того вечора ми більше не розмовляли. Вона плакала. Я знав, що їй хотілося дізнатися, що трапилося з нашим шлюбом. Проте мені було складно зізнатися, що моє серце тепер належить іншій – Олені. Я більше не люблю дружину, а просто жалію її.

З глибоким почуттям провини я підготував документи на розлучення, у яких йшлося про те, що дружині залишиться наш будинок і машина. Вона прочитала їх, а потім порвала на шматки. Жінка, з якою ми прожили 17 років, стала мені чужою. Мені було шкода, що вона витратила на мене так багато часу, але я не міг забрати свої слова назад. Я любив іншу. Дружина знову заплакала. Цього я й очікував. Для мене її сльози були певним звільненням. Думка про розлучення, якою я був одержимий останні кілька тижнів, ставала яснішою і чіткішою.

Наступного дня я повернувся додому пізно і побачив, що вона пише щось за столом. Я не вечеряв і відразу пішов спати, бо дуже втомився після насиченого дня з іншою. Коли я прокинувся серед ночі, вона все ще сиділа за столом і писала. Та мені було байдуже, тому я повернувся на інший бік і знову заснув.

А вранці дружина ознайомила мене зі своїми умовами розлучення. Від мене нічого не вимагалось, лише відкласти розлучення на місяць. Вона попросила мене спробувати пожити цей місяць нормальним життям, докласти для

цього всіх зусиль. Причина була проста: у нашого сина починалися іспити, і дружина не хотіла, щоб він хвилювався через наш розрив.

Це мене влаштовувало. Проте була ще одна умова: я повинен був щодня протягом цього місяця виносити її на руках з кімнати до порога, як у день нашого весілля. Я подумав, що вона божевільна. Однак, щоб не псувати стосунків в останні дні, коли ми разом, я прийняв цю дивну вимогу.

Я розповів Олені про умови розлучення, які поставила моя дружина. Вона розсміялася і зневажливо сказала, що це безглуздя. Олена вважала: незважаючи на те, що моя дружина задумала, їй доведеться змиритися з неминучим.

У нас з дружиною не було жодних тілесних контактів відтоді, як я попросив розлучитися. Тому першого дня, коли я ніс її на руках, це виглядало незграбно. Наш син стояв позаду і плема, радіючи з того, що тато несе маму. Дружина тихо сказала: «Не говори синові про розлучення». Я кивнув, трохи засмутившись. Я опустив її на землю за входними дверима, і вона пішла на роботу. Я теж поїхав до офісу.

Наступного дня нам обом було легше. Дружина міцно тримала мене. Я відчував аромат її парфумів. Я зрозумів, що вже тривалий час не придивлявся до цієї жінки. Вона вже не молода. Дрібні зморшки на обличчі... Наш шлюб наклав на неї відбиток.

Четвертого дня, коли я взяв її на руки, то відчув, як близькість повертається. Ця жінка подарувала мені 17 років свого життя. П'ятого і шостого дня я відчув, як почуття близькості стає

дедалі сильнішим. Я не розповідав про це Олені. Так непомітно промайнув місяць. Можливо, щоденні тренування зробили мене сильнішим.

І ось одного разу вранці дружина шукала, що ж їй одягнути. Вона переміряла багато суконь, але так і не могла знайти ту, яка б добре на ній сиділа.

Дружина зітхнула та сказала, що всі сукні стали для неї великими. І я раптом зрозумів, як сильно вона схудла. Напевно, тому мені було так легко носити її на руках. Мене вразила думка: «Скільки ж гіркоти та болю в її серці!» Мимоволі я простягнув руку і погладив її по голові.

Цієї миті увійшов наш син і сказав, що мені пора нести маму вниз. Для нього бачити батька, який несе на руках маму, стало невід'ємною частиною життя. Дружина попросила сина підійти і міцно обняла його. Я відвернувся, бо боявся, що можу змінити своє рішення останньої миті.

Я взяв її на руки, вона обняла мене за шию, а я притиснув її до себе ще сильніше. Це було так само, як у день нашого весілля. Тільки її худорлявість дуже мене засмутила.

Востаннє, коли тримав її на руках, я не міг зробити й кроку. Наш син пішов до школи. Я міцно обняв її та сказав, що й не помітив, як із нашого життя зникла близькість.

Я приїхав до офісу й вистрибнув з авто, навіть не зачинивши двері. Я боявся, що будь-яке зволікання може змусити мене змінити своє рішення. Я піднявся сходами. Олена відчинила двері, і я сказав: «Вибач, Олено, але я більше не хочу розлучатися».

Вона здивовано подивилася на мене, а потім приклала руку до мого чола: «У тебе температура?» Я промовив: «Вибач, Олено, але я не буду розлучатися. Мій шлюб був нудним, тому що я не цінував деталей нашого життя, а не тому, що ми вже не кохаємо одне одного. Тепер я розумію: як у день весілля я ніс дружину на руках до будинку, так повинен носити її на руках доти, доки смерть не розлучить нас». Олена почала усвідомлювати зміст моїх слів. Вона вдарила мене по обличчю, зачинила двері й розплакалася.

Я спустився сходами і поїхав. Дорогою я заїхав до квіткового магазину і замовив букет квітів для дружини.

Флорист запитала, що написати на картці. Я усміхнувся і написав: «Я носитиму тебе на руках щоранку, доки смерть не розлучить нас».

Того вечора я приїхав додому з букетом квітів і усмішкою на обличчі й піднявся до нашої спальні. Моя дружина лежала на ліжку. Мертва.

Вона боролася з раком уже кілька місяців, а я настільки був зосереджений на романі з Оленою, що навіть не помітив цього. Дружина знала, що незабаром помре, і хотіла захистити мене від злості нашого сина, яка вилилася б на мене після розлучення. Головним для неї було, щоб в очах сина я залишився люблячим чоловіком...

Маленькі деталі дуже важливі у стосунках. Це не будинок, автомобіль чи гроші в банку. Ці деталі створюють середовище, сприятливе для щастя, але самі вони не приносять щастя.

Знаходьте час, щоб бути хорошим другом для дружини/чоловіка, і приділяйте увагу дрібницям, які створюють близькість між вами. І нехай ваш шлюб буде щасливим!

БЛАГОСЛОВЕННЯ

Благословения. Как много они значат, Когда мы их пред Богом произносим! Однажды получил его Иаков, Благословлял детей своих Иосиф.

Благословение – оно обогащает, Оно с собой печали не приносит. И потому мы вас благословляем И ваши имена Творцу возносим.

Ежедневно благословляйте своих детей!

ЧИ ПОЧИНАТИ ДЕНЬ З КАВИ? -

«А вставши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов та попрямував у пустинне місце і там молився» (Марка 1:35).

Сьогодні каву вживає понад 80% дорослого населення земної кулі, що свідчить про її немовірну популярність. Чи слід нам починати день з ароматної чашки кави, як рекламують, чи краще просто випити води?

Кавові боби містять кофеїн – речовину зі слабкими наркотичними властивостями. Його хімічна назва – 1,3,7-триметилксантин. Кофеїн пришвидшує вироблення гормонів стресу і збуджує нервову систему. Більшість людей п'є цей напій, щоб отримати заряд бадьорості й енергії. Щоденне вживання однієї чашки кави поступово призводить до кофеїнової залежності. Людина, яка тривалий час п'є каву, у перші дні після відмови від неї відчуває дратівливість, головний біль, погіршення настрою та працездатності. Це так званий синдром відміни.

Пригадується випадок однієї жінки, яка вживала близько 15 невеликих чашок кави на день. Після відмови від цього напою в неї з'явилися сильне тремтіння й ломота в тілі, різко погіршилися настрої і загальне самопочуття. Не думаю, що хтось із нас відчував би те саме, якби відмовився на кілька днів від капусти, помідорів, яблук або інших продуктів, які ми вживаємо щодня. Кофеїн – це наркотик, який поступово виснажує нервову систему, у ньому немає ні калорій, ні будь-яких корисних речовин. Постійне вживання кави призводить до депресії, тривожності й порушення сну. Крім того, кофеїн стимулює вироблення шлунком більшої кількості соляної кислоти, що нерідко провокує розвиток печії. Споживання кави й напоїв, що містять кофеїн, може призвести до гастриту і виразкової хвороби шлунка.

Цікаво, що кофеїн має судинозужувальну дію, тому деякі люди з низьким тиском п'ють його, щоб збадьоритися. Якщо ви страждаєте від гіпотонії,

краще приймайте вранці контрастний душ, це дасть вам заряд енергії без побічних ефектів. У людей з нормальним і підвищеним артеріальним тиском після прийому кави систолічний тиск може підвищуватися на 5-15 мм рт. ст., а діастолічний – на 5 мм рт. ст. Кавові боби містять дітерпени – кафестол і кавеол, які підвищують концентрацію холестерину в крові. Регулярне вживання кави збільшує ризик розвитку серцево-судинних захворювань. Якби 80% дорослого населення відмовилися від цього привабливого напою, то захворюваність на ішемічну хворобу серця знизилася б на 9-14%, а кількість інсультів – на 17-24%!

Кофеїн міститься не тільки в каві. Ось приблизний вміст кофеїну в продуктах: мелена кава (180 г) – 85-100 мг; розчинна кава (180 г) – 65 мг; чай (180 г) – 40 мг; кока-кола (360 г) – 46 мг; пепсі-кола (360 г) – 38,4 мг; какао (180 г) – 6-42 мг; чорний шоколад (125 г) – 80 мг; молочний шоколад (125 г) – 20 мг.

Якщо ви прийняли рішення відмовитися від кави, пам'ятайте, що перші 2-3 дні організм переживатиме синдром відміни, який часто супроводжується головним болем. Для зменшення відчуття тяжкості в голові використовуйте холодний компрес на чоло й обличчя протягом 15-20 хвилин, повторюючи його за необхідності кілька разів протягом дня. Холод веде до рефлекторного звуження надмірно розширених і переповнених кров'ю судин, які очікують чергової порції кофеїну. Поступово судини звикнуть працювати без стимулятора. Одночасно можна покласти грілку до ніг або лежачи зробити гарячу ванну для ніг. Ця проста процедура допоможе перемістити надлишок крові від голови до ніг. Замість кави пийте корінь цикорію або інші трав'яні настої. Якщо ви любите звичайний чай, замініть його південноафриканським чаєм ройбуш, який не містить кофеїну.

Починаючи кожен день із чашки кави, ми хочемо отримати заряд бадьорості, але ризикуємо закінчити його інсультом або серцевим нападом. Краще випити вранці чистої води й отримати заряд духовних сил у тихому спілкуванні з Богом. Так чинив Ісус: «А вставши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов та попрямував у пустинне місце і там молився» (Марка 1:35). Жодна людина не була так обтяжена тягарем і турботами і так не втомлювалася, як Христос, але Він ніколи не використовував жодних стимуляторів. У спілкуванні з Небесним Отцем Ісус оновлював фізичні та духовні сили, щоб служити людям.

БОЖЕСТВЕННЕ СВІТЛО ПРО ВПЛИВ ЧАЮ І КАВИ

«Тож благу вас, брати: заради Божого милосердя, принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву, як ваше служіння розуму» (Римл. 12:1).

«Чай діє як стимулятор, до певної міри викликаючи збудження. Дія кави та багатьох інших популярних напоїв

аналогічна. Спочатку вони викликають піднесеність настроїв. Нерви шлунка збуджуються, від них подразнення передається в мозок, який, прийшовши у збуджений стан, викликає підвищену активність серця, забезпечуючи на короткий час увесь організм енергією. Людина забуває про втому, їй здається, що сил у неї побільшало. Інтелект пробуджується, уява оживає.

Унаслідок цього багато людей вважає, що спожиті ними чай або кава приносять їм велику користь. Однак це помилка. Чай і кава не дають живлення організму. Вони починають діяти ще до того, як має місце процес травлення й засвоєння, а те, що видається людині силою, є лише нервовим збудженням. Коли дія збуджувального засобу закінчується, штучно викликана сила слабне і результатом є відповідний ступінь млявості та слабкості» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 326).

«Чай і кава також шкідливі для організму. Чай певною мірою отруює організм. Він повільно всмоктується в кров і поступово зменшує енергію тіла й розуму... Чай послаблює нервову систему... Кава впливає на організм так само, як і чай, але наслідки її вживання бувають ще гіршими. Вона швидко збуджує організм, але згодом настає знеення і занепад життєвих сил та енергії. За зовнішнім виглядом людини можна безпомилково визначити, що вона захоплюється чаєм і кавою. Шкіра набуває хворобливо-жовтого неживого відтінку, з обличчя зникає здоровий рум'янець.

Чай і кава не живлять організм. Вони ненадовго знімають напругу, поки шлунк не перетравить їх. Це свідчить про те, що уявний прилив сил, який відчувають прихильники стимулюючих речовин, спричинений виключно порушенням нервових закінчень шлунка. Вони передають збудження клітин мозку, які спричиняють прискорене серцебиття і на певний час заряджають енергією весь організм. Проте це фальшива сила, яка заподіє нам тільки шкоду. Кава і чай не дають жодного грама здорової сили.

Вторинним симптомом вживання чаю є головний біль, безсоння, пришвидшене серцебиття, погане травлення, нервовий тремор і багато інших недугів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 65).

«Якщо ж не позбутися цієї звички, то це призводитиме ще й до постійного зниження діяльності мозку та його ослаблення» (Е. Уайт. Християнське стримання і біблійна гігієна, розділ 3: «Вплив збудливих засобів»).

НІЧНА ПРИГОДА

«А тепер Я зламаю ярмо його, яке на тобі, і пута твої позриваю» (Наума 1:13).

Марії Іванівні було близько 60 років. У санаторій вона приїхала на оздоровлення разом зі своїм маленьким онуком Іллею. Жінка вже понад 10 років щоранку випивала невелику чашечку кави, а протягом дня могла пити і чай. Для неї це стало звичним і улюбленим заняттям – почати день із цього гірко ароматного напою, що дарує миттєву бадьорість. Збираючись у дорогу, вона забула взяти його з собою і подумала,

що якось проживе 11 днів без кави. Першого дня жінка почувалася досить непогано і, здається, зовсім забула, що дуже любить цей напій. Однак наступного дня Марія Іванівна відчувала, що в неї чомусь сильно розболілася голова. З цієї проблемою вона раніше стикалася нечасто.

– Напевно, через погоду болить, – сказала вона. – Вип'ю таблетку «Цитрамону» – і все буде гаразд.

Підозрюючи, що біль може бути пов'язаний з відмовою від кави, ми запропонували їй зробити масаж голови і теплу ванну для ніг.

Після процедури стан жінки трохи покращився, але з'явилися втома і дратівливість. Однак головні події сталися вночі. Увечері, коли всі лягли відпочивати, Марія Іванівна довго не могла заснути. Її онук мирно спав на іншому ліжку. Раптово в її ногах з'явилася ломота, почали тремтіти руки. «Можливо, починається інсульт?» – подумала жінка. Проте потім вона згадалася, що це синдром відміни кофеїну. Незабаром ломота поширилася на все тіло і відчувалася досить сильно. Її стан можна було порівняти з гострим періодом гриппозної інфекції. Руки й ноги просто вивертало, болів поперек, а все тіло періодично тремтіло. Здавалося, що це відчуває не міська інтелігентна жінка, а людина, що має тривалий стаж сильної наркотичної залежності.

Марія Іванівна не могла більше лежати, вона ввімкнула світильник і спробувала ходити. Ілля прокинувся і здивовано глянув на бабусю.

– Бабусю, чому ти ходиш? – запитав він.

– Допилася кави, тому і ходжу, – відповіла жінка.

Хлопчик злякано дивився, як його бабуса о третій годині ночі чомусь ходить по кімнаті з боку в бік. Він бачив, як її тіло тремтіло. У цей час купити кави було ніде, тому жінці нічого не залишалося, як просто терпіти. Сама Марія Іванівна була здивована, налякана і до кінця не могла повірити, що в неї синдром відміни кофеїну.

Через деякий час жінка здогадалася прийняти душ. Вона випила склянку води і потім розігріла все тіло під сильними струменями гарячої води. Через деякий час їй стало трохи легше. Добре прогрівшись близько 15 хвилин, вона відчувала, як внутрішнє тремтіння минуло і ломота в тілі значно зменшилася. Загорнувшись ковдрою, вона заплющила очі та постаралася розслабитися.

Увесь цей час Ілля не спав. Побачивши, що сталося з бабусею, він злякано, але впевнено сказав:

– Бабусю, коли я виросту, то ніколи не питиму кави.

– Правильно зробиш, – відповіла, усміхнувшись, жінка і додала: – Коли я приїду додому, то відразу позбудусь цього напою.

Через кілька днів у холі санаторію лікар читав лекцію про стримання, у якій розповідав про згубний вплив кофеїну на організм людини та швидке звикання до нього. Бабуса з онуком, слухаючи лекцію, перезирнулися, згадавши про недавню нічну пригоду, і твердо вирішили не пити кави.

РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- ▶ В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- ▶ Через додатки
для Android та iOS
- ▶ На SoundCloud
- ▶ В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорощко

Коректор
Людмила Шаповал

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 05.04.2018 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 467-50-72

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Свідцтво
про державну реєстрацію
Серія KB №8176 от 03.12.2003

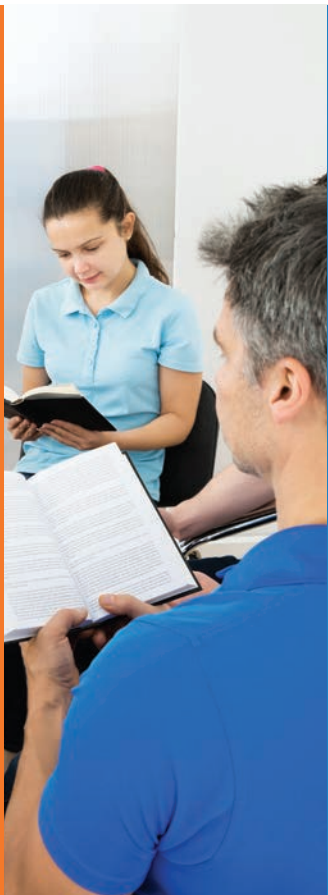
НАША АДРЕСА

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

Замовляй
безплатний
курс для себе
або своєї сім'ї

0 800 30 20 20
(*безплатно
з мобільних
та стаціонарних
телефонів України)

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Притчи Равби Іисуса» (рос.)
- «Еммануїл» (рос.)
- «Таємниці пророка Даниїла» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Дивовижні пригоди» (укр.)
- «Твоя подорож» (укр.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)
- «10 вопросов к Богу» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

- «Когда любовь
возвращается домой» (рос.)

СУБОТНІЙ ВЕЧІР

щоп'ятниці **21:00**

НОВИЙ СЕЗОН | НОВІ ВЕДУЧІ | НЕЗВИЧАЙНІ ГОСТІ

ТЕЛЕФОНУЙТЕ безплатно по Україні
0 800 30 20 20

ДИВІТЬСЯ
у кабельних мережах, по спутнику ASTRA 4A
5' в.д.12 284 М. SR 27 500, FEC 3/4

ШУКАЙТЕ
у інтернеті
HOPE.UA